

η Παρέα μας

Διμηνιαία σχολική εφημερίδα του Γυμνασίου Τουρλωτής - Αριθμός φύλλου 60 (Ιούνιος 2016)

Θα μας βρείτε και στο Internet στη διεύθυνση : <http://gym-tourl.las.sch.gr>

Ο σχολικός μας διαγωνισμός

(αφιερωμένος στη μνήμη του *Οδυσσέα Τσαγκαράκη*)

Φέτος ο διαγωνισμός μας είχε σαν θέμα του τους θρύλους της περιοχής μας και πήραμε αρκετά έργα πραγματικά αξιόλογα. Η τελική κατάταξη -που βλέπετε παρακάτω- έγινε με βάση τους πόντους που μάζεψε κάθε παιδί από την κριτική επιτροπή συνολικά.

Η κριτική μας επιτροπή: Φέτος μας τίμησαν με τη συμμετοχή τους οι κυρίες: **Βασιλεία Καλοκύρη**, Σύμβουλος Φιλολόγων, Νομού Ηρακλείου και Λασιθίου, **Φιλίτσα Πεδιαδίτη**, Υπεύθυνη Σχολικών Δραστηριοτήτων Δευ/θμιας Εκπ/σης Ν. Λασιθίου, **Παρούλα Κουτσάκη**, οδοντίατρος και Πρόεδρος του Λυκείου Ελληνίδων Αγίου Νικολάου, **Μαίρη Χαιρετάκη**, καθηγήτρια Πληροφορικής στο 1^ο ΕΠΑΛ Μοιρών και ερασιτέχνης συγγραφέας και ποιήτρια με πολλά βραβεία σε Πανελλήνιους Διαγωνισμούς Λογοτεχνίας, **Τερέζα Χάουαρντ**, γεωγράφος στο Πανεπιστήμιο του Τέξας (Η.Π.Α.) και λάτρης της ελληνικής λογοτεχνίας, και ο κύριος **Λεωνίδας Κλώντζας**, δημοσιογράφος της εφημερίδας «Ανατολή». Τους ευχαριστούμε όλους πάρα πολύ που κατάφεραν να μας απαντήσουν έγκαιρα παρά το βεβαρημένο τους πρόγραμμα.

Να σημειώσουμε εδώ πόσο πολύ μας λείπει ο αείμνηστος φίλος του σχολείου μας και σχεδόν μόνιμος κριτής του διαγωνισμού μας κατά τα τελευταία χρόνια, κύριος **Οδυσσέας Τσαγκαράκης**, ομότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης. Αφιερώνουμε το φετινό μας διαγωνισμό στη μνήμη του.

Τα κείμενα που βραβεύτηκαν είναι:

1^ο βραβείο και 30€: «Αλήθεια ή φαντασία;», **Μαίρη Κοϊνάκη**, Τουρλωτή, Γ' τάξη

2^ο βραβείο και 20€: «Οι νεράιδες», **Γιώργος Ζαχαράκης**, Σφάκα, Α' τάξη

3^ο βραβείο και 10€: «Το στοιχειωμένο σπίτι στο βουνό», **Χριστίνα Μετζογιαννάκη-Γιοστ**, Σφάκα, Α' τάξη

Έπαινοι δόθηκαν ακόμα στους: **Τάνια Ρούσεβα**, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη, **Μαρία Καραμανωλάκη**, Έξω Μουλιανά, Γ' τάξη, **Ανδρονίκη Μαστοράκη**, Τουρλωτή, Α' τάξη. Όλα τα παιδιά πήραν για αναμνηστικό δώρο ένα βιβλίο. Χορηγός του διαγωνισμού ήταν η σχολική μας εφημερίδα. (Όλα τα κείμενα προσεχώς στην ιστοσελίδα μας)

(Μ.Μ.)

Κλείνουμε τα δώδεκα μας χρόνια!!!

Αγαπητοί μας αναγνώστες,

Δεν ξέρω, αν το ξέρετε, αλλά το σχολείο μας εκδίδει την εφημερίδα αυτή που κρατάτε στα χέρια σας εδώ και δώδεκα συνεχή χρόνια. Για να πω την αλήθεια από μικρή μου άρεσε η ιδέα της σχολικής εφημερίδας, από το Δημοτικό ακόμα, όπου κάποτε είχαμε εκδώσει κι εκεί ένα τεύχος. Όταν ήρθα στο Γυμνάσιο κι έγραφα πιο πολλά κείμενα, άρθρα, εκθέσεις, πολλά από τα οποία 'έμπαιναν' στην εφημερίδα, ένιωθα πάντα μεγάλη χαρά να βλέπω κείμενό μου δημοσιευμένο, σαν να ήμουν επισήμως μέρος του σχολείου, σαν να πρόσφερα κι εγώ προσωπικά κάτι σε αυτό! Στην Α' και Β' τάξη έγραφα πιο πολύ για την εφημερίδα, επειδή είχα περισσότερο χρόνο και μου άρεσε να τα ετοιμάζω και στον υπολογιστή. Φέτος όμως στην Γ' τάξη δυστυχώς δεν προλαβαίνω και πολλά. Όταν ανοίγω κάποιο καινούριο τεύχος και δεν βλέπω το όνομά μου, νιώθω ότι σιγά-σιγά 'φεύγω' για τα καλά από το Γυμνάσιο και τώρα με αναπληρώνουν οι καινούριοι μαθητές με καινούρια άρθρα! Μ' άρεσε πολύ η ενασχόληση με τη σχολική εφημερίδα, γιατί είναι ωραίο να νιώθεις μέλος μιας ομάδας και να μοιράζεσαι τα νέα σου με άλλους συγχωριανούς σου που ενδιαφέρονται. Θα μου λείψουν πολύ όλα αυτά, όταν θα πάω στο Λύκειο.

Μαρία Καραμανωλάκη, Έξω Μουλιανά, Γ' τάξη

Χαίρομαι που μου δόθηκε η ευκαιρία να μιλήσω για τη σχολική εφημερίδα μας. Εμένα μου αρέσει πολύ αυτή η ιδέα, γιατί φτιάχνουμε άρθρα εμείς με διάφορα θέματα και η κυρία μας τα διορθώνει και τα βάζει στην εφημερίδα. Εμείς τα παιδιά νιώθουμε περήφανοι που η εφημερίδα μας σας αρέσει και που τη ζητάτε και τη διαβάσετε. Να ξέρετε ότι, όταν την αγοράζετε, μαθαίνετε τα νέα της περιοχής μας και ταυτόχρονα βοηθάτε κι εμάς τα παιδιά, να κάνουμε τις εκδρομές μας ή να πάρουμε πράγματα για το σχολείο μας. Κι εγώ νιώθω περήφανος που είμαι σε μια μεγάλη ομάδα μαθητών, που εργάστηκε δώδεκα ολόκληρα χρόνια χωρίς να παραλείψουμε ούτε ένα τεύχος και θέλω να σας ευχαριστήσω όλους και όλες που μας διαβάσετε κι ελπίζω να το ευχαριστιέστε. Για το τέλος θέλω να ευχαριστήσω και τους καθηγητές μας και κυρίως τη Μετζό, που κάθεται με τις ώρες και διορθώνει τα κείμενά μας. Θα τα πούμε του χρόνου με το επόμενο τεύχος μας! Θα είμαστε εδώ!!

Γιώργος Καπνάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη

Η αντιπεριφερειάρχης Λασιθίου στο σχολείο μας

Στις 11/5^{ου} είχαμε την ξεχωριστή τιμή να υποδεχτούμε στο σχολείο μας και να γνωρίσουμε καλύτερα την κυρία Πελαγία Πετράκη, αντιπεριφερειάρχη Ν. Λασιθίου. Η καταγωγή της είναι από τη Λάστρο, όπου πάει συχνά στις διακοπές και τα καλοκαίρια. Επίσης ξέρει πολύ καλά το Μόχλος, αλλά και άλλα μέρη και κατοίκους της περιοχής. Είναι παντρεμένη κι έχει μια κόρη περίπου στην ηλικία μας. Σπούδασε Πολιτικός Μηχανικός

στην Ελλάδα και στο εξωτερικό (Αγγλία). Από μικρή ενδιαφερόταν γι' αυτή τη δουλειά, γιατί της άρεσε να μαθαίνει πώς φτιάχνονται τα κτίρια, αλλά και τα έργα υποδομής, π.χ. την ύδρευση ή την άρδευση των οικισμών κ.α.. Έτσι καταλάβαμε ότι αγαπάει πολύ τη δουλειά της.

Όμως και με την πολιτική είχε έφεση από μικρή, αφού είχε συμμετοχές στα 5μελή και 15μελή συμβούλια του σχολείου της. Το 2006 εκλέχτηκε σε πολύ νεαρή ηλικία Νομαρχιακή Σύμβουλος και από το 2013 Αντιπεριφερειάρχης Λασιθίου. Για να καταλάβουμε τι σημαίνει αυτό, μας εξήγησε τα είδη εκλογών που υπάρχουν στην Ελλάδα: τις εθνικές για να εκλέξουμε Πρωθυπουργό και τις περιφερειακές και δημοτικές για την αυτοδιοίκηση. Μας είπε ότι υπάρχει η Περιφέρεια Κρήτης που εδρεύει στο Ηράκλειο και κάθε νομός έχει τον αντιπεριφερειάρχη του, κάτι σαν τον παλιό Νομάρχη. Το γραφείο της είναι στον Άγιο Νικόλαο, όπου οδηγεί σχεδόν καθημερινά από τη Σητεία που μένει και όπου δέχεται το κοινό, όταν υπάρχει κάποιο πρόβλημα. Μας προσκάλεσε μάλιστα να την επισκεφτούμε, όποτε θέλουμε.

Τα καθήκοντα ενός αντιπεριφερειάρχη είναι να φροντίζει, ώστε οι άλλες υπηρεσίες να δουλεύουν σωστά και να ακούει τα παράπονα και τις καταγγελίες, όταν υπάρχει πρόβλημα. Πιο συχνά θέματα είναι όσα αφορούν το νερό, που είναι σπάνιο και πρέπει να το φροντίζουμε συνεχώς, οι δρόμοι, οι αποχετεύσεις, η γεωργία (πιστοποίηση βιολογικών προϊόντων, τιμές, λαϊκές αγορές), τα διπλώματα οδήγησης, τα Κ.Τ.Ε.Ο. κ.α.. Όσον αφορά εμάς, τους μαθητές, από 'τα χέρια της' περνούν πάντα τα έγγραφα για τη μετακίνησή μας. Ακόμα μας είπε ότι πρόσφατα έργα επισκευής δρόμων στα χωριά μας, έχουν χρηματοδοτηθεί από την περιφέρεια. Απ' ότι καταλάβαμε γενικά υπεύθυνοι για τα προβλήματα των χωριών μας είναι οι Πρόεδροι και ο Δήμος. Η Περιφέρεια χρηματοδοτεί ή εγκρίνει τις προτάσεις των παραπάνω. Ακόμα μας είπε ότι τα δύο βασικά προβλήματα της περιοχής μας είναι α) το νερό και β) οι δρόμοι. Μας πρότεινε να επισκεφτούμε από κοντά έργα υποδομής σχετικά με την ύδρευση (π.χ. φράγμα Μπραμιανών), για να καταλάβουμε τη σπουδαιότητά τους, ακόμα μας εξήγησε τη σπουδαιότητα για την Κρήτη του ΒΟΑΚ (Βόρειου Οδικού Άξονα Κρήτης) και μας βεβαίωσε ότι ως το τέλος του 2017 θα έχει φτιαχτεί και δοθεί στην κυκλοφορία το τμήμα του αυτοκινητόδρομου Αγκαθιά-Σητεία, που έχει καθυστερήσει πάρα πολύ λόγω πολλαπλών προβλημάτων, που αντιμετώπισε.

Αυτά μας είπε η κυρία Πετράκη, που μας φάνηκε πολύ ευγενική και απλή κυρία κι έφερε πολλά βιβλία για να μοιραστούμε τα παιδιά. Θα ήθελα να ευχαριστήσω την κυρία Πελαγία και προσωπικά, γιατί μου έμαθε πράγματα που δεν ήξερα, αλλά κι επειδή από τη θέση της λύνει τα προβλήματα των απλών ανθρώπων, όπως και πολλά προβλήματα των χωριών μας και ειλικρινά θα 'θελα πολύ μια μέρα να επισκεφτώ το χώρο που εργάζεται και να μάθω περισσότερα πράγματα για τη δουλειά της.

Σπυριδούλα Δημητρίου, Τουρλωτή, Α' τάξη

**Ευχαριστούμε πολύ την κυρία Πετράκη για την τιμή που μας έκανε να επισκεφτεί το σχολείο μας παρά το βεβαρημένο πρόγραμμά της και κρίμα που η επίσκεψή της έγινε πρωί-πρωί (η κυρία Πετράκη διέκοψε το ταξίδι της στον Άγιο Νικόλαο για να σταματήσει στο χωριό μας) και την τελευταία μέρα του σχολικού έτους και δεν μπορέσαμε να την υποδεχτούμε πιο προετοιμασμένοι (η αλήθεια είναι ότι μας βρήκε μισο-κοιμισμένους ακόμα!). Ελπίζουμε να μην την απογοητεύσαμε και της ευχόμαστε «Καλό κουράγιο» και «Καλή συνέχεια» στο απαιτητικό έργο της. (Μ.Μ.)*

Στη Σπιναλόγκα

Να πω την αλήθεια, όταν έμαθα ότι θα πάμε Σπιναλόγκα, είχα ενθουσιαστεί μεν, αλλά είχα φοβηθεί κιόλας, γιατί με είχε πιάσει άγχος για το караβάκι της μεταφοράς, αφού νόμιζα ότι έπρεπε να πηδήξουμε, για να μπούμε μέσα κι εγώ 'δεν το 'χω' μ' αυτά! Ευτυχώς όμως δεν είχα πρόβλημα ούτε στην επιβίβαση ούτε στην αποβίβαση! Μ' άρεσε πολύ η θάλασσα και η εμπειρία του να βλέπεις το νερό να είναι λίγα εκατοστά μακριά σου και να το 'σκίζεις' η βάρκα. Έβγαλα και πολλές φωτογραφίες! Στη Σπιναλόγκα τώρα τι να πω; Ήταν καταπληκτικά. Κατ' αρχήν μόλις πέρασα τη σιδερένια πόρτα που ήταν και η κύρια πύλη, ένιωσα μια

..ανατριχίλα. Φταίει ίσως που ήξερα τι γινόταν εκεί πριν από χρόνια. Είχα προετοιμαστεί για όλα αυτά από τη σειρά, που ήταν άσογη, αλλά το τι ένιωσα όταν τα είδα κι από κοντά δεν περιγράφεται: είχα συγκινηθεί κι είχα ανατριχιάσει. Σε όλο το γύρο του νησιού άκουσα προσεκτικά όσα είχε να μας πει η κυρία Μετζογιαννάκη κι έβγαζα και πολλές φωτογραφίες, γιατί κι αν το μέρος έχει μια 'βαριά' ιστορία, δεν παύει να είναι πανέμορφο! Όταν μάλιστα οι άλλοι μετά το γύρο του νησιού, κατέβηκαν κάτω στο μαγαζάκι, εγώ με την κυρία, τον κύριο Παπίδη και κάποια άλλα παιδιά συνεχίσαμε τη διαδρομή μας και πήγαμε ακόμα πιο πάνω στο νησί. Και το λέω αυτό, γιατί δεν είμαι άτομο του περίπατου, αλλά ήθελα να δω κι άλλο κι άλλο κι άλλο. Τόσο πολύ μ' άρεσε η Σπιναλόγκα. Το μόνο που μ' ενόχλησε ήταν η υπερβολική ζέστη!

Μαρία Καραμανωλάκη, Έξω Μουλιανά, Γ' τάξη

Στη Σπιναλόγκα πήγαμε από την Ελούντα με караβάκι, όπου ήταν πραγματικά πολύ ωραία και είχε πολλή πλάκα, γιατί για πολλούς από μας ήταν και η πρώτη φορά με καράβι. Η διαδρομή κράτησε 20-30 λεπτά. Εγώ ήμουν πραγματικά ενθουσιασμένη και συγκλονισμένη. Έβλεπα στην τηλεόραση τη σειρά «Το νησί» και ήταν απ' τις αγαπημένες μου και βλέποντας το θέαμα από κοντά, μου δημιουργήθηκαν διάφορα συναισθήματα. Περπατήσαμε σε όλο το νησί κι ήταν όλα τόσο παλιά κι ερειπωμένα που ανατριχίασα και συγκινήθηκα πάρα πολύ, γιατί όλα αυτά τα μέρη μαρτυρούσαν την ιστορία αυτού του τόπου. Περπατούσα κι ένιωθα σαν να ζω αυτή την ιστορία. Μερικά μέρη τα είχα δει σε σκηνές της σειράς και τα αναγνώρισα. Μετά κάτσαμε λίγο στο καφενεδάκι δίπλα στην ακρογιαλιά. Εγώ και οι φίλες μου πάντως περάσαμε τέλεια. Ένα μαγευτικό μέρος! **Τάνια Ρούσεβα, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη**

Το πιο ωραίο μέρος της εκδρομής ήταν η Σπιναλόγκα, ένα νησί που μοιάζει με κάστρο κι έχει ολόγυρα ψηλά τείχη. Στο εσωτερικό της έχει κι άλλα τείχη και πύργους, αλλά και σπίτια κι εκκλησίες, φούρνους, τουαλέτες, γούρνες για να πλύνουν και ντεπόζιτα για το νερό. Ακόμα είχε το τεράστιο λεπροκομείο και το νοσοκομείο, όπου πήγαιναν για να ανακουφιστούν οι λεπροί, όταν η αρρώστια χειροτέρευε και προς το τέλος του γύρου του νησιού έχει και το νεκροταφείο με πάρα πολλούς τάφους. Στην κορυφή του νησιού έχει ένα πύργο πάρα πολύ μεγάλο με μια μεγάλη αίθουσα με τεράστια παράθυρα, που έκαναν ρεύμα και δροσιζόσουν. Και το νησί και το κυλικείο και το καράβι που μας μετέφερε ήταν όλα πάρα πολύ ωραία.

Γιώργος Σταματάκης, Σφάκα, Α' τάξη

Η επίσκεψή μας στα γραφεία της εφημερίδας «Ανατολή»

Η εφημερίδα «Ανατολή» είναι καθημερινή και κατά βάση συνδρομητική. Η συνδρομή είναι 9€ το μήνα, ενώ το κάθε τεύχος από το περίπτερο κοστίζει 0,50€. Αυτά είναι και τα έσοδα της εφημερίδας. Άλλη βασική πηγή εσόδων είναι οι μικρές αγγελίες, γιατί για να δημοσιεύσεις μια αγγελία, πρέπει πρώτα να πληρώσεις. Όμως στους συνδρομητές μπορεί να κάνουν δώρο και κάποιες δωρεάν αγγελίες, αν είναι επαγγελματίες. Όλα αυτά γίνονται και κανονίζονται το πρωί, όπως και η διανομή των εφημερίδων, από το

λογιστήριο της εφημερίδας, που είναι και το πρώτο γραφείο που συναντήσαμε, μόλις φτάσαμε.

Η εφημερίδα 'Ανατολή' ιδρύθηκε στις 25 Μαρτίου 1932, τότε εκδόθηκε το πρώτο φύλλο της. Το όνομα της πολλοί νομίζουν ότι επιλέχθηκε λόγω της γεωγραφικής θέσης του νομού στα ανατολικά της Κρήτης, όμως πιο πολύ δηλώνει την έννοια ενός νέου ξεκινήματος, μιας καινούργιας αρχής, αφού όταν ξεκίνησε η εφημερίδα υπήρχαν επίσης οικονομικά προβλήματα και δυσκολίες στην ελληνική κοινωνία που μοιάζουν με τα σημερινά. Η εφημερίδα είναι οικογενειακή, δηλαδή την ίδρυσε ο παππούς της κυρίας Πόπης, στη συνέχεια την ανέλαβε ο πατέρας της και τώρα τη διευθύνει η ίδια με τον αδερφό της. Εκτός από το να ενημερώνει κάθε μέρα για τα νέα, μια τέτοια εφημερίδα τόσο παλιά και με τέτοια ιστορία, αποτελεί σήμερα και ιστορική πηγή, για όποιον θέλει να κάνει έρευνα για την ιστορία της περιοχής μας. Γι' αυτό στο κτίριο υπάρχει και μια αποθήκη, όπου φυλάσσονται τα αρχεία της εφημερίδας, δηλαδή τα τεύχη που τυπώθηκαν από την ημέρα που δημιουργήθηκε ως σήμερα.

Πως δουλεύει σήμερα μια εφημερίδα; Κατ' αρχήν υπάρχουν σταθερές στήλες, που πρέπει ο κάθε δημοσιογράφος που τις έχει αναλάβει να τις γεμίζει κάθε μέρα με θέματα ενδιαφέροντα ή με τα σχόλια και τις εντυπώσεις τους γι' αυτά. Έπειτα υπάρχουν και συγκεκριμένοι άνθρωποι από άλλες πόλεις του νομού, που ενημερώνουν την εφημερίδα για τα νέα των περιοχών τους -ανταποκριτές. Επίσης υπάρχουν και οι ρεπόρτερ που τρέχουν συνεχώς, όπου χρειαστεί, για να καλύψουν ένα θέμα. Αν λείπει για κάποιο λόγο ένας δημοσιογράφος, τον αναπληρώνει ένας άλλος. Οι δημοσιογράφοι της εφημερίδας δουλεύουν κυρίως το απόγευμα ως αργά το βράδυ, όταν φτιάχνουν τα άρθρα τους, για να είναι έτοιμα το πρωί. Είναι τέτοια η φύση της δουλειάς που δεν υπάρχει ωράριο, όταν συμβαίνει κάτι έκτακτο.

Εκτός από τα νέα μια εφημερίδα μπορεί να βοηθήσει και κάποιες καταστάσεις ή πρόσωπα π.χ. όταν γράφουν ένα άρθρο για να παρουσιάσουν ένα πρόβλημα, πολλές φορές το πρόβλημα λύνεται τις επόμενες μέρες. Όμως ένας δημοσιογράφος πρέπει να προσέχει τι γράφει και να το διασταυρώνει πρώτα, γιατί μπορεί να πειράξει ή να προβληματίσει κάποιον. Καμιά φορά κάποιιοι ενοχλούνται υπερβολικά και τότε μπορεί να κάνουν και μήνυση.

Στη συνέχεια μας βάλανε να πάρουμε κι εμείς μια συνέντευξη από το δημοσιογράφο Λεωνίδα Κλώντζα, για να φτιάξουμε ένα άρθρο και να το δούμε τυπωμένο. Έτσι μάθαμε ότι ο κύριος Λεωνίδας είναι μέλος του Ορειβατικού Συλλόγου Αγίου Νικολάου και ότι η τελευταία του εκδρομή με το Σύλλογο ήταν στα Ανώγεια Ρεθύμνου. Η διαδρομή ήταν περίπου 5,5 ώρες. Στο Σύλλογο μετέχουν από παιδιά ως ηλικιωμένοι. Ο μεγαλύτερος σε ηλικία είναι ένας κύριος από την Αγγλία που είναι 85 χρονών! Στην εκδρομή που μας είπε λάβανε μέρος 53 άτομα και ήταν μια εκδρομή που τους άρεσε πολύ, γιατί είχε όμορφη φύση. Περπάτησαν σε υψόμετρο από 700 ως 1200 μέτρα. Όπως μετά από κάθε ορειβασία έτσι και μετά τη συγκεκριμένη, η ομάδα πήγε για φαγητό σε ταβέρνα. Μετά υπαγορέψαμε το κείμενό μας σε μια κυρία, που το έγραψε στον υπολογιστή και μετά το πέρασε στο ειδικό πρόγραμμα για τη σελιδοποίηση. Υπάρχουν 28 πρότυπα σελίδων και διαλέγουν το πιο κατάλληλο. Επιλέγουν πάντα μια συγκεκριμένη γραμματοσειρά, στοιχίζουν τις φωτογραφίες, όπου πρέπει να μπου. Έτσι ετοιμάζεται κάθε άρθρο. Στη συνέχεια έρχεται η κυρία Πόπη που κάνει την αρχισυνταξία, δηλαδή διαβάζει και διορθώνει όλα τα κείμενα, βάζει τίτλους κι αποφασίζει το κάθε κείμενο σε ποια σελίδα θα μπει.

Αυτά σε γενικές γραμμές είναι όλα όσα είπαμε και μετά μιλήσαμε και με κάποιους δημοσιογράφους συγκεκριμένα: για παράδειγμα με τους δύο αθλητικογράφους, που μόλις ήρθαν ζήρεψε η ατμόσφαιρα, γιατί όλοι ξέρουν πόσο μας αρέσουν τα αθλητικά και γιατί ήταν και οι δύο πολύ νέοι. Μας είπαν ότι καλύπτουν μεγάλο μέρος των αθλητικών από νέα των τοπικών πρωταθλημάτων π.χ. ήταν πολύ καλά ενημερωμένοι για τα νέα του Α.Ο. Τουρλωτής, αλλά και για τις μεγάλες ομάδες. Γράφουν όμως και για τα σχολικά πρωταθλήματα π.χ. για την πρόσφατη επιτυχία του ΕΠΑΛ Ιεράπετρας, που έφτασε ως τον τελικό του σχολικού πρωταθλήματος. Επίσης ο Λεωνίδας Κλώντζας μας είπε ότι η γιαγιά του κατάγονταν από τη Σφάκα κι ότι είχε περάσει αρκετά καλοκαίρια σαν παιδί στο χωριό. Τώρα μένει βέβαια στον Άγιο Νικόλαο. Σπούδασε στην Πάντειο και έγινε δημοσιογράφος στην πορεία, καθώς έγραφε ωραία κείμενα και είχε ταλέντο σ' αυτό. Εκτός από την ορειβασία ασχολήθηκε παλιά και με την αναρρίχηση. Την ώρα που μιλούσαμε του τηλεφώνησαν να καλύψει ένα θέμα στο λιμάνι. Όταν γύρισε μας έδειξε το βίντεο με τα λαγόψαρα, που έπαιξε το ίδιο βράδυ σε πολλά μεγάλα κανάλια!

Ανδρονίκη Μαστοράκη, Μόχλος, Α' τάξη

Στην ημερήσια εκπαιδευτική εκδρομή μας που πραγματοποιήθηκε στις 18/4^{ου} χωριστήκαμε σε δύο ομάδες: η μία πήγε στο Βιοάρωμα κι η άλλη στην εφημερίδα 'Ανατολή'. Εγώ επέλεξα τη δεύτερη και δεν το μετάνιωσα! Κατ' αρχάς όλοι που ήταν εκεί δούλευαν πολύ σκληρά. Παρ' ό' αυτά ήταν πολύ φιλόξενοι ;και ευγενικοί μαζί μας. Εντύπωση μου έκανε, που ενώ μιλάγαμε, ο κύριος Λεωνίδας Κλώντζας, δημοσιογράφος της εφημερίδας, δέχτηκε ένα τηλεφώνημα ότι υπάρχουν λαγόψαρα στο λιμάνι του Αγίου Νικολάου και πήγε να δει τι συμβαίνει. Γύρισε σε λίγο και μας έδειξε το βίντεο που είχε τραβήξει. Έτσι μάθαμε από πρώτο χέρι μια είδηση, πριν ακόμα αυτή καλά-καλά κυκλοφορήσει! Για το τέλος θέλω να ευχαριστήσω όλους κι ειδικά τους αθλητικογράφους, κύριο Μανώλη και κύριο Θανάση, που με αυτούς μιλήσαμε και μετά την επίσκεψη για πολλή ώρα για θέματα αθλητικά.

Μανόλης Τσαγκαράκης, Τουρλωτή, Γ' τάξη

Οι δημοσιογράφοι της Ανατολής και η ιδιοκτήτρια, κυρία Πόπη Κοζύρη, ήταν όλοι τους πολύ φιλικόι και δεν παραπονέθηκαν ούτε όταν καθίσαμε περισσότερο απ' όσο υπολογίζαμε (απόδειξη ότι περάσαμε όλοι μας καλά). Μερικοί από μας το παρακάνανε ειδικά με τους δυο αθλητικούς δημοσιογράφους και κάτσανε μετά και τους μιλούσαν με τις ώρες! Τους ευχαριστούμε όλους πάρα πολύ!

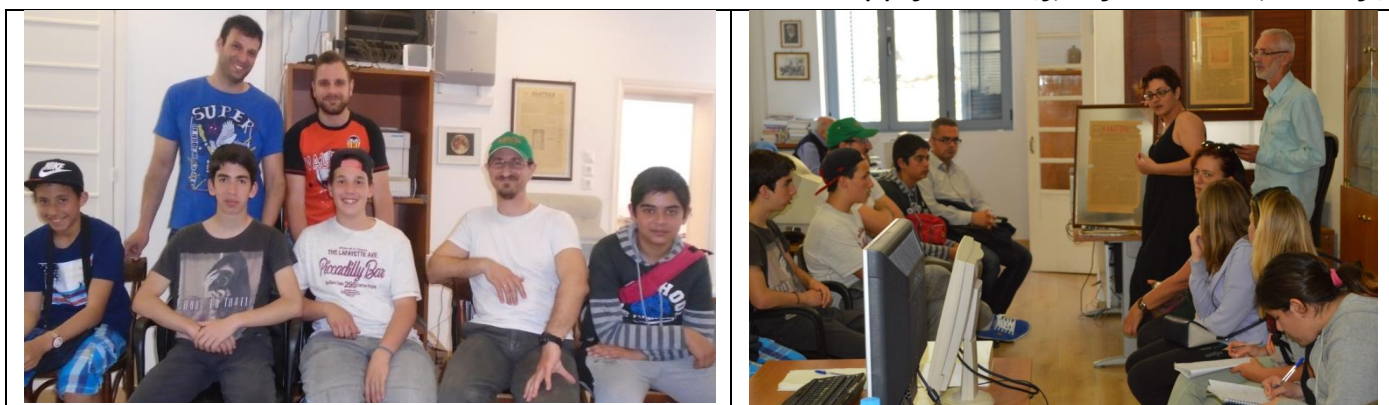
Χριστίνα Μετζογιαννάκη-Γιοστ, Σφάκα, Α' τάξη

Την ώρα που αποχαιρετιστήκαμε μας είπαν ότι ήμασταν απ' τα καλύτερα σχολεία που είχαν περάσει! Και φυσικά εμείς καμαρώσαμε γι' αυτό. Ακόμα χαρήκαμε που τις επόμενες μέρες μας έδειξε η κυρία το τεύχος της εφημερίδας που παρουσίαζε την επίσκεψή μας σε αυτούς και που αφιερώσανε πολύ χώρο γι' αυτήν και για τα καλά τους λόγια.

Κων/να Καψάλη, Τουρλωτή, Α' τάξη

Ε, να μην ξεχάσουμε να πούμε κι «ευχαριστώ» για τα σοκολατάκια που μας κέρασανε!

Γιώργος Καπνάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη

***ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΘΕΡΜΑ ΟΛΟ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ 'ΑΝΑΤΟΛΗ' ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΡΜΗ ΥΠΟΔΟΧΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΠΙΦΥΛΑΞΑΝ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΑΡΘΡΩΝ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΜΑΡΩΝΟΥΜΕ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΑΝ ΟΧΙ ΣΑΝ ΜΑΘΗΤΕΣ ΑΛΛΑ ΣΑΝ ΜΙΚΡΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ ΤΟΥΣ!! ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΡΟΙ ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΔΙΑΡΚΗ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΕΙΔΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ!! (Μ.Μ.)**

Ένα δάσκαλος, που τον έλεγαν Μεχμέτ

Μόλις μας είπε η κυρία ότι θα παίρναμε συνέντευξη από ένα δάσκαλο του Δημοτικού Σφάκας, που ήταν Πομάκος και τον έλεγαν Μεχμέτ, είπα κατευθείαν ότι θα κάνω εγώ το άρθρο, γιατί μου έκανε εντύπωση το όνομα του κι αμέσως σκέφτηκα 'τι στο καλό σημαίνει 'Πομάκος'; Οι απορίες μου λύθηκαν, όταν στις 9/06/2016 πήγαμε στο Δημ. Σχ. Σφάκας και συναντήσαμε τον κύριο Μεχμέτ, που μας τα εξήγησε όλα. Ακόμα έχω βέβαια την απορία αν τον καταλαβαίνουν τα παιδιά, γιατί μιλούσε παράξενα (σ.σ. είχε κάποια προφορά). Πάντως είναι ασυνήθιστο για μας να έχουμε ένα δάσκαλο μουσουλμάνο.

Ο Μεχμέτ Μεχμέτ (ίδιο όνομα κι επίθετο σαν ένδειξη τιμής στον πρωτότοκο γιο, όπως συνηθίζεται στα μέρη του) κατάγεται από το χωριό Μάκρη κοντά στην Αλεξανδρούπολη του Νομού Έβρου, είναι 28 χρονών (μοιάζει μικρότερος όμως!). Δημοτικό, Γυμνάσιο, Λύκειο έκανε στην Αλεξανδρούπολη και μετά τέλειωσε το Παιδαγωγικό της Αθήνας. Φέτος ήταν η δεύτερη χρονιά που δούλεψε αναπληρωτής. Πέρυσι δούλεψε στη δυτική Κρήτη. Ανήκει στην μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης κι έχει πομάκιες ρίζες.

Στη Θράκη υπάρχουν πολλοί μουσουλμάνοι, άλλοι απ' αυτούς είναι τούρκικης καταγωγής, που έμειναν εκεί μετά τις ανταλλαγές πληθυσμών με τη συνθήκη της Λωζάνης, ενώ άλλοι είναι Πομάκοι, που πολλοί τους θεωρούν ως απογόνους των αρχαίων Θρακών. Οι σχέσεις μεταξύ πομάκινης και τούρκικης φυλής είναι πολύ καλές, αφού είναι κι οι δυο μουσουλμάνοι κι έχουν παρόμοια έθιμα. Καλές είναι και οι σχέσεις τους με τους Έλληνες χριστιανούς της περιοχής. Σε κάποιες εποχές υπήρχαν προβλήματα, αλλά σήμερα θεωρεί ότι τους νέους ειδικά δεν τους απασχολεί αυτό το θέμα. «Αυτό το πρόβλημα έχει τελειώσει με τη μόρφωση» όπως λέει, εννοώντας ότι τα μορφωμένα παιδιά σήμερα δεν ασχολούνται με τέτοιους διαχωρισμούς. Έχουν φίλους από τις άλλες φυλές, ακόμα και μεικτοί γάμοι γίνονται. Είναι όλοι ισότιμοι Έλληνες πολίτες εξάλλου.

Οι Πομάκοι έχουν και δική τους διάλεκτο με στοιχεία από ελληνικά, βουλγάρικα και τούρκικα, όμως αυτός δεν τη μιλάει πια. Όμως μερικά έθιμα που έχουν να κάνουν με τη θρησκεία, τα κρατάει ακόμα, όπως ότι δεν τρώει χοιρινό, ούτε πίνει αλκοόλ, επίσης προσεύχεται στα γόνατα, όπως έχουμε δει να κάνουν (στην τηλεόραση) άλλοι μουσουλμάνοι. Και βέβαια πηγαίνει στο τζαμί -κάθε μουσουλμάνικο χωριό της Θράκης έχει το τζαμί του. Μάλιστα κάνει και τη νηστεία του Ραμαζανιού, που αρχίζει αυτή την εποχή. Κατά τη διάρκεια της δεν τρως τίποτα καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, από τα ξημερώματα ώσπου να δύσει ο ήλιος. Τον ρωτήσαμε ακόμα για τη θέση της γυναίκας κι αν τα κορίτσια στην περιοχή του φοράνε μαντήλες. Αυτός είπε ότι οι γυναίκες σήμερα είναι ελεύθερες και ισότιμες με τον άντρα κι ότι μαντήλα μπορεί να φοράνε ακόμα, όπως και κάποια παραδοσιακά ρούχα σε κάποια πιο απομονωμένα ορεινά χωριά οι μεγαλύτερες σε ηλικία γυναίκες. Σ' αυτά τα χωριά οι περισσότερες οικογένειες είναι πολύτεκνες. Τώρα με τι ασχολούνται οι Πομάκοι κι οι άλλοι μουσουλμάνοι αυτό είναι ανάλογα με την περιοχή. Στα νότια, όπου μένει κι αυτός ασχολούνται με τις ελιές και με το ψάρεμα. Στο βορρά πολλοί άντρες είναι στα καράβια, άλλοι ασχολούνται με βαμβάκια, καπνό και καλαμπόκια. Τα ίδια προϊόντα καλλιεργούν και στις άλλες περιοχές της Θράκης, αλλά στη Ροδόπη βάζουν και ηλιόσπορο. Οι άντρες δουλεύουν συνήθως στα χωράφια, ενώ οι γυναίκες με οικιακά ή έχουν μαγαζάκια, μπακάλικα, μίνι-μάρκετ.

Τον ρωτήσαμε αν αγαπάει τη δουλειά του και πως του φαίνεται ο τόπος μας. Του αρέσει λοιπόν πολύ η δουλειά του και να δουλεύει με παιδιά. Από μικρός ήθελε να γίνει δάσκαλος, όταν μεγαλώσει. Ακόμα του αρέσει πολύ η Κρήτη, που σχεδόν την έχει γυρίσει όλη και αν και είναι στην άλλη μεριά της Ελλάδας σε σχέση με τον τόπο καταγωγής του θεωρεί ότι οι άνθρωποι της Κρήτης μοιάζουν τόσο πολύ με τους ανθρώπους του Έβρου στον τρόπο ζωής, στα 'πιστεύω' και στα συναισθήματα, που δε νιώθει 'ξένος' εδώ.

Ευχαριστήσαμε το Μεχμέτ που ήταν πολύ καλός κι ευγενικός μαζί μας κι έδειξε υπομονή στις ερωτήσεις μας και του ευχηθήκαμε να βρει δουλειά και του χρόνου, αφού είναι αναπληρωτής. Με αυτή τη συνέντευξη μάθαμε πολλές πληροφορίες για μια άλλη γωνιά της χώρας μας, τόσο μακριά από μας.

Ευγενία Κυριακάκη, Μόχλος, Α' τάξη

Τα 'ξαδέρφια' μου από την Αμερική

Μετά το Πάσχα μας επισκέφτηκαν κάποιοι φίλοι από την Αμερική, συγκεκριμένα από το Τέξας. Αν και είναι μακρινοί συγγενείς, εμείς τους αποκαλούμε 'τα ξαδέρφια από την Αμερική', γιατί τους θεωρούμε πολύ δικούς μας ανθρώπους. Είναι η Τερέζα με τον άντρα της, το Μάικ και η κόρη της, η Μαργαρίτα με τον άντρα της, τον Τζέημς. Γι' αυτούς ξέρω ότι είναι όλοι σπουδαγμένοι με ειδικότητα στη Γεωγραφία και τη Γεωλογία. Έτσι η Τερέζα τώρα δουλεύει στο Πανεπιστήμιο του Τέξας και συνεργάζεται με την Πολιτεία, όταν έχει πλημμύρες, τυφώνες και άλλες φυσικές καταστροφές, γι' αυτό και όταν ήταν εδώ άκουγε για τις πλημμύρες στην περιοχή

της κι έλεγε, «Αν ήμουν εκεί, θα είχα τώρα πολλή δουλειά» ή «Έπρεπε να ήμουν εκεί να βοηθήσω». Ο Τζέημς είναι καθηγητής Πανεπιστημίου -δε θυμάμαι που-, αν και είναι πολύ νέος. Με την 'ξαδέρφη' μου είναι μαζί 13 χρόνια από τότε που σπούδαζαν. Μελετά κι αυτός κυρίως τα πετρώματα και τη γεωλογία κι έχει και δικό του drone -αεροπλανάκι- για να 'βλέπει' από ψηλά την γη.

Η σχέση τους με την Ελλάδα είναι ότι η Τερέζα έζησε εδώ για πάρα πολλά χρόνια, στο Μόχλος, αφού ήταν παντρεμένη εδώ κι εδώ γέννησε και τα παιδιά της, τη Μαργαρίτα και το Γιώργο. Έφυγαν για την Αμερική, όταν χώρισε από τον πρώτο της άντρα, που ήταν ξάδερφος της γιαγιάς μου. Έχει πολύ καλές σχέσεις όμως ακόμα με τους ανθρώπους εδώ και όλοι την ξέρουν. Οι δύο γυναίκες μιλάνε πολύ καλά ελληνικά και διαβάζουν κιόλας, εξάλλου η Μαργαρίτα είναι και μισή ελληνίδα κι έχει πάει εδώ σχολείο. Δανείστηκαν απ' τη μαμά μου και διάβασαν όσο καιρό ήταν εδώ ένα χοντρό βιβλίο για την ιστορία των χωριών μας (του Τουρλωτιανού, Μανώλη Παπαδάκη «Ιστορικές Διαδρομές, Σητεία 1939-45»). Ακόμα παίρνουν ηλεκτρονικά την εφημερίδα μας κάθε χρόνο και τη διαβάζουνε όλη!

Όσο ήταν εδώ εκτός από τα συνηθισμένα που κάναμε μαζί: για καφέ, για φαγητό, για μπάνιο, κάναμε και μια εκδρομή: πήγαμε στο φαράγγι των Αγίων Πάντων στη Σκοπή. Εκεί πήγαμε, για να δει ο Τζέημς ένα ενδιαφέρον γεωλογικό τοπίο της περιοχής. Είδαμε στα πετρώματα -δηλαδή αυτοί έβλεπαν πρώτοι και τα έδειχναν σε μας- πολλά απολιθώματα, κοχύλια, αστερίες, αχινούς κ.α.. Εγώ πρώτη φορά πήγα εκεί και μπορώ να πω ότι η διαδρομή ήταν ωραία, αλλά και λίγο κουραστική, γιατί έκανε και ζέστη. Είχε μεγάλα βράχια σαν από στεγνή άμμο, που έκαναν σχήματα σαν μανιτάρια. Ο Τζέημς μας έδειξε ένα μεγάλο άσπρο βράχο που τον έτριβες με το χέρι και είπε ότι ήταν κιμωλία. Στη διαδρομή είχε και δύο πηγές που έτρεχαν νερό. Όταν ήμασταν στη μία απ' αυτές, έγινε ο μεγάλος σεισμός των 5 και κάτι ρίχτερ κι επειδή η πηγή αυτή ήταν μέσα σε μια σπηλιά, ο σεισμός ακούστηκε κιόλας πολύ δυνατά! Οι Αμερικάνοι εντυπωσιάστηκαν πάρα πολύ, γιατί στο Τέξας δεν έχουνε δυνατούς σεισμούς. Μάλιστα την προηγούμενη που ήμασταν μαζί είχαμε συζήτηση ειδικά για τους σεισμούς και ρωτούσανε γι' αυτούς.

Δυστυχώς, όταν γυρίσαμε, ανακαλύψαμε ότι η Τερέζα είχε χάσει το κινητό της. Τότε ο Τζέημς κατέβασε ένα πρόγραμμα εντοπισμού τηλεφώνου από δορυφόρο -ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων- στο κινητό του και μ' αυτό σαν οδηγό γύρισαν πίσω και το βρήκαν!!!

Αυτά είναι τα ξαδέρφια μας από την Αμερική. Είναι άτομα πολύ φιλικά κι ενδιαφέροντα κι αγαπάνε πολύ την Ελλάδα! Αγαπάνε και το σχολείο και την εφημερίδα μας κι όταν φύγανε μας άφησαν 50 € για τις ανάγκες μας! Τους ευχαριστούμε πολύ!

Χριστίνα Μετζογιαννάκη-Γιοστ, Σφάκα, Α' τάξη

*φωτογραφία απ' την πηγή Κουτσουνάρι στο φαράγγι των Αγίων Πάντων

Από τη Μυτιλήνη με αγάπη!

Ίσως να μην το πιστεύετε, αλλά κάποιοι από τους πιο φανατικούς μας αναγνώστες μένουν πολύ μακριά από την Κρήτη και δεν έχουν κάποια στενή σχέση με τα χωριά μας. Σ' αυτό το τεύχος έγινε ήδη λόγος για την Τερέζα από το Τέξας. Εδώ θα σας παρουσιάσουμε τους καλούς μας φίλους από τη Μυτιλήνη, την κυρία Μάρω και τον κύριο Στράτο Χαραλαμπίδη. Αφού τους γνωρίζουμε εδώ και χρόνια και διαβάζουν την εφημερίδα μας, τολμήσαμε να τους ζητήσουμε να γίνουν ανταποκριτές

μας για λίγο α)για να μας γνωρίσουν το νησί τους και β)να μας μιλήσουν για το μεγάλο προσφυγικό ρεύμα που δέχτηκε το νησί τους τελευταίους μήνες. Τα παιδιά της Γ' τάξης γράψανε τις ερωτήσεις και οι καλοί μας φίλοι μας απάντησαν. Το κείμενο που προέκυψε θα διαβάσετε παρακάτω:

«Το νησί μας λόγω της θέσης του και της μεγάλης ακτογραμμής του προς τα τουρκικά παράλια δέχτηκε τη μεγαλύτερη ροή προσφύγων και μεταναστών απ' όλα τα νησιά του Ανατ. Αιγαίου. Βέβαια η λαθρομετανάστευση είχε ξεκινήσει πριν από 10 χρόνια περίπου στις πιο απρόσιτες ακτές του νησιού και σε πολύ περιορισμένο αριθμό ατόμων. Λόγω του πολέμου της Συρίας το έτος 2014 άρχισε σταδιακά να αυξάνεται ο αριθμός των προσφύγων, αλλά τη χρονιά που μας πέρασε, το 2015, και ιδίως το καλοκαίρι και φθινόπωρο ως και τον Ιανουάριο οι μεταναστευτικές ροές ήταν τεράστιες! Έχουμε τη δυνατότητα να σας δώσουμε κάποια στατιστικά στοιχεία επίσημα, για να κατανοήσετε βαθύτερα τα λεγόμενά μας: από τα νησιά του Ανατολ. Αιγαίου πέρασαν συνολικά το μήνα Ιανουάριο του 2015, 1684 μετανάστες και τον αντίστοιχο μήνα του 2016 πέρασαν 21.958 εκ των οποίων οι 18.100 μόνο από τη Λέσβο! Τον προηγούμενο χρόνο 856.723 άτομα πέρασαν συνολικά στην Ελλάδα δια θαλάσσης! Απ' αυτούς 50-56% ήταν Σύριοι, 21-25% Αφγανοί, 9-10% Ιρακινοί, 3% Πακιστανοί κ.τ.λ. **Το σημαντικότερο όμως είναι ότι το 35% από αυτούς είναι παιδιά!**

»Η κατάσταση ήταν πολύ δύσκολη στις αρχές του καλοκαιριού του 2015, γιατί δεν υπήρχε υποδομή και οργάνωση για την καταγραφή των ανθρώπων με αποτέλεσμα να συνωστίζονται στο χώρο του λιμανιού μας, μέχρι να μετακινηθούν με τα καράβια στον Πειραιά.

»Είναι δύσκολο να σας περιγράψουμε τις εικόνες που βλέπαμε. Βέβαια η τηλεόραση έδειχνε καθημερινά εικόνες από τις διασώσεις προσφύγων, αλλά η πραγματικότητα ήταν πολύ χειρότερη! Θέλουμε εδώ να σας πούμε ότι εμείς προσωπικά, επειδή έχουμε κι οι δυο μας καταγωγή από τη Μικρά Ασία και μεγαλώσαμε με τις αφηγήσεις των γονιών μας και των παππούδων μας, έχουμε μια ιδιαίτερη ευαισθησία στο πρόβλημα αυτών των ανθρώπων. Βοηθήσαμε και βοηθάμε όσο μπορούμε, όπως και ο περισσότερος κόσμος του νησιού μας, μέσω των φιλανθρωπικών οργανώσεων, που δραστηριοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό. **Μπορεί να έφτασαν στο νησί μας αξιωματούχοι διαφόρων χωρών και διασημότητες από τον καλλιτεχνικό κόσμο, αλλά την πραγματική βοήθεια την προσέφεραν οι απλοί άνθρωποι του νησιού και οι φιλανθρωπικές οργανώσεις.** Κι επειδή μας ρωτήσατε, να πούμε ότι δεν συγκινεί εδώ κανέναν η πρόταση να βραβευτούν οι κάτοικοι με το Νόμπελ Ειρήνης. Ο καθένας μας προσφέρει βοήθεια, χωρίς να περιμένει επιβράβευση.

»Σημαντική βοήθεια εκτός από τους κατοίκους προσφέρουν και οι εθελοντές από διάφορες Μ.Κ.Ο. (κάποιοι λένε για πάνω από 100 οργανώσεις -επίσημως 80- τον τελευταίο χρόνο πάνω στο νησί). Εμείς, απ' όσο διακρίνουμε, σημαντική βοήθεια προσφέρουν οι εθελοντές του Ερυθρού Σταυρού, που εργάζονται καθημερινά στους καταυλισμούς. Άλλες οργανώσεις, όπως η I.R.C., η 'Save the children', η 'Action aid', η 'Υπατη Αρμοστέα του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες, συνεργάζονται στενά με τους 'Γιατρούς χωρίς σύνορα' και τους 'Γιατρούς του κόσμου'. Ευτυχώς εμείς εδώ δεν αντικρίσαμε τις εικόνες που είδαμε όλοι στην Ειδομένη με την αθλιότητα των ανθρώπων που προσπαθούσαν να επιβιώσουν μέσα στη λάσπη και το κρύο. Στην πόλη μας μετά τις δυσκολίες του πρώτου καιρού, οι πρόσφυγες έμεναν για 2-3 μέρες μόνο και εν συνεχεία μεταφερόταν στους οργανωμένους καταυλισμούς, είτε προωθούνταν στον Πειραιά με τα πλοία καθημερινά.

»Τώρα θα θέλαμε να σας πούμε λίγα λόγια για τον τόπο μας, αφού μας ρωτάτε σχετικά: Η Λέσβος είναι το 3^ο σε μέγεθος νησί της Ελλάδας, με πρώτο βέβαια το δικό σας, την Κρήτη, που λατρεύουμε και οι δυο μας. Έχει

δυο πανέμορφους, μεγάλους κόλπους, της Γέρας και της Καλλονής. Μεγάλο μέρος του νησιού μας έχει ασημόγκριζο χρώμα από τους απέραντους ελαιώνες που φθάνουν ως τη θάλασσα και ένα ακόμα μεγαλύτερο μέρος του είναι καταπράσινο από πυκνά πευκοδάση ή κατά τη ντοπιολαλιά 'τσαμλίκια' (Τσάμι, λέμε εδώ το πεύκο), ονομασία που έχει την προέλευσή της στα μικρασιατικά παράλια, όπως και πολλές τοποθεσίες στο νησί έχουν ονομασίες τούρκικες. Το δυτικό μέρος του νησιού μας είναι ηφαιστειογενές, τελείως γυμνό από βλάστηση. Εκεί βρίσκεται το γεωπάρκο του απολιθωμένου δάσους, που δημιουργήθηκε πριν από 20 εκατομμ. χρόνια από την ηφαιστειακή δραστηριότητα στο Β. Αιγαίο. Στο δυτικότερο μέρος του νησιού, σε ένα όμορφο, γραφικό ψαροχώρι, το Σιγρί, βρίσκεται το 'Μουσείο Φυσικής Ιστορίας' με εξαιρετικά εκθέματα απολιθωμάτων. Στο νησί μας έχουμε επίσης πολλά όμορφα χωριά, γραφικά με πετρόκτιστα σπίτια με κεραμοσκεπές και ωραία χρώματα με κορυφαίο τον περίφημο Μόλυβο.

»Η πρωτεύουσα του νησιού μας, η Μυτιλήνη, είναι μια από τις αρχαιότερες πόλεις της Ελλάδας, χτισμένη πάνω σε επτά λόφους στο ΝΑ τμήμα του νησιού. Στο νησί μας μπορείτε να έρθετε αεροπορικώς από την Αθήνα ή και από το Ηράκλειο, είτε με πλοίο από τον Πειραιά. Αν έρθετε από το λιμάνι, θα σας αρέσει πολύ η εικόνα της πόλης μας, κτισμένης αμφιθεατρικά, όπου δεσπόζει το κάστρο μας, καλά διατηρημένο που περιβάλλεται από πεύκα. Αξίζει να περπατήσετε στα γραφικά στενά δρομάκια και να επισκεφτείτε τις παλιές όμορφες εκκλησίες. Αξίζει επίσης να επισκεφτείτε το Μουσείο του λαϊκού ζωγράφου, Θεόφιλου Χατζημιχαήλ.

Η πόλη της Μυτιλήνης

Πίνακας Θεόφιλου

Χάρτης Λέσβου

»Επίσης το νησί μας έχει ανεπτυγμένο θρησκευτικό τουρισμό και πολλά πανηγύρια, γιατί υπάρχουν σ' αυτό μοναδικά 'προσκυνήματα': τη Μονή του Αγίου Ραφαήλ στο χωριό Θερμή, την ανάγλυφη εικόνα του Ταξιάρχη Μιχαήλ στη Μονή Ταξιαρχών στο χωριό Μανταμάδος (ο θρύλος λέει ότι τρομεροί Αγαρηνοί πειρατές κατέσφαξαν τους 39 μοναχούς, ο ένας που σώθηκε έφτιαξε την εικόνα του Ταξιάρχη από το χύμα που ποτίστηκε με το αίμα των άτυχων μοναχών), την εικόνα της Βρεφοκρατούσας Παναγίας του 4^{ου} αι. μ.Χ. στην ομώνυμη εκκλησία στο χωριό Αγιάσος (την έφερε τον 8^ο αι.μ.Χ. στο νησί ο μοναχός Αγάθων ο Εφέσιος από την Αγία Σιών, εξ ου και το όνομα του χωριού 'Αγιάσος'). Ενδεικτικό της ευλάβειας των κατοίκων είναι ότι το διάστημα του 15αύγουστου πολύς κόσμος σε όλο το νησί ντύνεται στα μαύρα κατόπιν κάποιου τάματος στην Παναγία, σε ένδειξη πένθους για την κοίμησή της, ενώ πολλοί πιστοί ξεκινούν την παραμονή της εορτής με τα πόδια, για να προσκυνήσουν την εικόνα.

»Η Μυτιλήνη φημίζεται ακόμα για τα ουζερί της και την ποικιλία των μεζεδών της: πολλοί θαλασσινοί μεζέδες, όπως οστρακοειδή (χτένια, κυδώνια, μύδια, στρείδια, καλόγνωμες κα.), αλλά και το μοναδικό χταπόδι στα κάρβουνα, παστή λακέρδα και το ωραιότερο όλων το καλοκαίρι, οι περίφημες σαρδέλες Καλλονής, όλα συνοδευόμενα με πλωμαρίτικο ούζο. Άλλες ντόπιες σπεσιαλιτέ είναι: οι γκιουζλεμέδες (τυροπιτάκια τηγανιού), σφουγκάτο (είδος κολοκυθόπιτας χωρίς φύλλο), κολοκυθολούλουδα τηγανιτά γεμισμένα με τυρί κι αβγό, διάφορα ντολμαδάκια, αϊβαλί-γιαχνί (κρέας κοκκινιστό με κυδώνια) και πολλά άλλα. Από γλυκά περίφημα είναι τα γλυκάκια από αμυγδαλόπαστα σε σχήμα λουλουδιών ή μικρών αχλαδιών κι ο μπακλαβάς με αμύγδαλα. Αυτά τα δυο γλυκά σερβίρονται και σε γάμους ή σε αρραβώνες. Η κουζίνα του νησιού είναι επηρεασμένη από τη Μ. Ασία, γι' αυτό και έχουμε πολλές τούρκικες ονομασίες.

»Τελειώνουμε με την πρόσκληση να έρθετε να τα δείτε από κοντά όλα αυτά που προσπαθήσαμε να σας περιγράψουμε. Φιλιά πολλά στην όμορφη Κρήτη. Στράτος και Μάρω!>>

**Ευχαριστούμε πολύ τους καλούς μας φίλους από τη Λέσβο για τις πληροφορίες τους και να προτρέψουμε κι εμείς όσους έχουν ακόμα χρήματα να ξοδεύουν σε διακοπές, να τα προτιμήσουν αυτό το όμορφο νησί, που ταλαιπωρήθηκε τόσο πολύ από το προσφυγικό ζήτημα.*

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Εθελοντισμός είναι το να κάνεις μία καλή πράξη χωρίς να περιμένεις υλική ανταμοιβή. Αντίθετα πολλές φορές παίρνεις μια ηθική ή πνευματική ανταπόδοση π.χ. με τις γνώσεις που αποκτάς, με τη χαρά να βοηθάς κ.λ.π.. Στα παλιά χρόνια ο εθελοντισμός με την μορφή της αλληλοβοήθειας ήταν πολύ σημαντικός, καθώς οι κοινωνίες ήταν πιο φτωχές. Όταν όμως αποκτήσαμε χρήματα, κανείς δεν έκανε κάτι χωρίς να πάρει χρηματικό αντίτιμο. Τώρα στα χρόνια της κρίσης θα 'πρεπε να γυρίζαμε πάλι στα παλιά. Ευτυχώς υπάρχουν σήμερα κάποιες φιλανθρωπικές ή άλλες οργανώσεις που βοηθάνε εθελοντικά και αν εμείς έχουμε κάποιες υποχρεώσεις και δεν μπορούμε να πάμε οι ίδιοι να βοηθήσουμε, μπορούμε να ενισχύσουμε οικονομικά αυτές τις ομάδες, για να συνεχίσουν αυτό που κάνουν.

(Αλέξης Μανουσάκης, Έξω Μουλιανά, Γ' τάξη)

Τώρα στα χρόνια της κρίσης οι εθελοντές και οι εθελοντικές οργανώσεις είναι σαν ένα χέρι που κρατάει πολλούς Έλληνες να μην καταρρεύσουν. Εγώ θεωρώ ότι ο εθελοντισμός δε βοηθάει μόνο αυτούς που έχουν ανάγκη τη βοήθεια, αλλά και αυτούς που βοηθάνε, αφού προσφέρει μια ανακούφιση στην ψυχή με την αίσθηση της καλής πράξης και της ανθρωπιάς, αλλά και το συναίσθημα της ομαδικότητας. Σαν άνθρωπος θαυμάζω πολύ το έργο των εθελοντών και πιστεύω ότι ο εθελοντισμός είναι ένα μεγάλο βήμα στο να γίνει ο πλανήτης μας καλύτερος.

(Μαρία Καραμανωλάκη, Έξω Μουλιανά, Γ' τάξη)

Άνθρωποι που είναι πρόθυμοι να γίνουν εθελοντές δεν το κάνουν, για να έχουν κάτι να κάνουν στον ελεύθερο χρόνο τους ή για τη φήμη τους. Το κάνουν κυρίως για να αλλάξουν τον κόσμο και να τον κάνουν καλύτερο. Πολλοί εθελοντές με τα έργα τους γίνονται γνωστοί κι επηρεάζουν κι άλλους, για να γίνουν κι αυτοί εθελοντές. Όσο πιο πολλοί γίνουν, τόσο καλύτερο μπορούν να κάνουν τον κόσμο μας. Εγώ προσωπικά είμαι 100% υπέρ του εθελοντισμού και θα ήθελα κι εγώ να συμμετάσχω σε μια τέτοια ομάδα, να προσφέρω βοήθεια και να κάνω πιο χαρούμενο τον κόσμο με τη βοήθειά μου!

(Τάνια Ρούσεβα, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη)

Υπάρχουν εκεί έξω άνθρωποι που χρειάζονται τη βοήθειά σου! Μην κάθεσαι με σταυρωμένα τα χέρια! Σε έχουν ανάγκη, δεν πρέπει να τους αφήσεις! Μπορεί κάποτε να χρειαστείς κι εσύ τη βοήθεια κάποιου. Κάποτε πρέπει όλοι να γίνουμε εθελοντές. Ο εθελοντισμός είναι τρόπος ζωής! Πρέπει να προσπαθήσουμε όλοι μαζί να κάνουμε τη ζωή καλύτερη. Πρέπει να είμαστε πάνω απ' όλα άνθρωποι και να μη γυρνάμε την πλάτη σε αυτούς που μας έχουν ανάγκη.

(Μάνος Τζωρτζάκης, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΜΑΣ

Τα παιδιά του σχολείου μας αποφάσισαν να δώσουν φέτος το συμβολικό ποσό των 50€ από τα έσοδα από τις δραστηριότητές μας (θέατρο- εφημερίδα), σαν μια μικρή βοήθεια για τους πρόσφυγες. Τα χρήματα θα δοθούν τις προσεχείς μέρες στον ΠΟΚΑΝ (Πολιτιστική Ομάδα Καθηγητών Αγίου Νικολάου), που αναλαμβάνει σχετικές δράσεις.

Την τελευταία μέρα μαθημάτων επιλέξαμε να δούμε την εμβληματική ταινία του Ηλία Καζάν «Αμέρικα-Αμέρικα», υποψήφια για Όσκαρ καλύτερης ταινίας με θέμα την οδύσσεια ενός νεαρού Έλληνα πρόσφυγα από τη Μικρά Ασία, πριν το '22, ώσπου να φτάσει στην 'Γη της Επαγγελίας' της εποχής, την Αμερική. Για να μην ξεχνάμε.....

Οι νέοι μιλάνε για τον πόλεμο

Κανείς δε βγαίνει κερδισμένος απ' τον πόλεμο ούτε καν οι νικητές. Το μόνο σίγουρο είναι ότι όλα πια αλλάζουν με τον πόλεμο και οι άνθρωποι και οι ζωές τους. Υπάρχουν πολλά θύματα χωρίς διακρίσεις και πολλοί αναγκάζονται να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους και να μεταναστεύσουν σε άλλη χώρα, για να εξασφαλίσουν το μέλλον των οικογενειών τους. Τα παιδιά χάνουν τη χαρά της παιδικής τους ηλικίας, γίνονται ανασφαλή, εγκαταλείπουν τη μόρφωσή τους, χωρίζονται από άτομα που αγαπούν, αφήνουν την πατρίδα τους. Έτσι βλέπουμε πρόσφυγες να φεύγουν σε άλλες χώρες, χωρίς να ξέρουν που και πως θα καταλήξουν ή αν θα επιβιώσουν τελικά.

Τάνια Ρούσεβα, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη

Ένας πόλεμος πάντα είναι αιματηρός και καταστροφικός για όλους. Στα πιο παλιά χρόνια ο πόλεμος ήταν πιο βάρβαρος από ότι είναι σήμερα. Οι αντίπαλοι αναγκαστικά έβλεπαν ο ένας τον άλλο στα μάτια. Σήμερα δεν χρειάζεται όμως να έρθεις μούρη με μούρη. Παλιά ο πόλεμος είχε πιο πολύ αίμα, γιατί είχαν σπαθιά οι πολεμιστές κι έπρεπε να σκοτώσεις τον αντίπαλο σφάζοντάς τον, ενώ σήμερα με μια σφαίρα το κάνεις 'ανάιμακτα'. Έχουν προχωρήσει τα όπλα και η τεχνολογία και ακόμα και με μια βόμβα μπορείς να σκοτώσεις χιλιάδες ανθρώπους χωρίς να έρθεις σε σύγκρουση-επαφή με αυτούς και με κανένα έλεος, γιατί εσένα δε σε νοιάζει, θα πας σαν κύριος το βράδυ και θα κοιμηθείς! Τέλος μετά από κάθε πόλεμο υπάρχουν συντρίμια είτε χάσεις είτε κερδίσεις. Οι συνέπειές είναι καταστροφικές και για τους ηττημένους και για τους νικητές! Οι άνθρωποι στον πόλεμο

σκοτώνονται για το τίποτα και πρέπει για το καλό όλου του κόσμου να βάλουμε ένα **STOP** στις μαύρες σελίδες του πολέμου.

Μάνος Τζωρτζάκης, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη

Η καθημερινότητα ενός ανθρώπου που ζει σε εμπόλεμη ζώνη είναι σοκαριστική, καθώς κάθε μέρα η ζωή του κινδυνεύει, αλλά πρέπει να παλέψει, για να ζήσει και να προστατέψει τον εαυτό του και την οικογένειά του. Εμείς εδώ βλέπουμε όλες αυτές τις εικόνες από τον πόλεμο στη Συρία και μας σηκώνεται η τρίχα: πώς θα ήταν, αν βρισκόμασταν εμείς στη θέση τους; Το να μην μπορεί να βγει κάποιος από το σπίτι του ήρεμος, να πάει μια βόλτα και να έχει πάντα το φόβο μήπως τον σκοτώσουν, είναι κάτι που δεν περνά απ' το μυαλό όλων εμάς που ζήσαμε όλη τη ζωή μας σε ειρήνη. Το μόνο που έχω να πω είναι ότι πρέπει να μπει ένα τέλος σε όλη αυτήν την τρέλα που λέγεται πόλεμος!

Μανόλης Τσαγκαράκης, Τουρλωτή, Γ' τάξη

Ήθελα να 'ξερα αυτοί που κάνουν όλους αυτούς τους πολέμους τι καταλαβαίνουν; Χαλάνε την πατρίδα τους, χαλάνε τα σπίτια τους, χαλάνε τα πάντα. Σκοτώνουν οικογένειες και παιδιά και κάνουν τους ανθρώπους μετανάστες να φεύγουν από τη χώρα τους και να πνίγονται στο δρόμο, να χάνονται άδικα τόσα παιδιά!

Μάριος Χότζα, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη

Επίσκεψη στο Βιοάρωμα

Το 'Βιοάρωμα' είναι ένα εργοστάσιο παραγωγής προϊόντων από βότανα, που βρίσκεται στον Άγιο Νικόλαο. Εκεί μας υποδέχτηκαν (την ομάδα που το επέλεξε) και μας ξενάγησαν στους χώρους. Ξεναγός μας ήταν μια πολύ νέα και συμπαθητική κοπέλα, η κυρία Τόνια. Πρώτα είδαμε το εσωτερικό και τι προϊόντα φτιάχνανε. Μετά περιηγηθήκαμε στον κήπο τους! Ήταν όλα υπέροχα! Μας είπαν πληροφορίες για το καθένα βότανο και για τις χρήσεις του. Όλα είχαν τη μοναδική δική τους μυρωδιά. Πολλά απ' τα βότανα που καλλιεργούν υπάρχουν μόνο στην Κρήτη. Μετά μας πήγανε στο μαγαζάκι, όπου είδαμε ένα ντοκιμαντέρ σχετικά με τα βότανα και ήπιαμε μαζί τσάι με βότανα που διαλέξαμε εμείς. Στη συνέχεια μάθαμε να φτιάχνουμε βιολογικά σαπούνια, αρώματα, αιθέρια έλαια. Πέρασαμε πάρα πολύ ωραία, το μέρος ήτανε πραγματικά φανταστικό και μάθαμε πολλά καινούρια και χρήσιμα πράγματα για τα βότανα.

Τάνια Ρούσεβα, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη

Ενώ περίμενα ότι στο Βιοάρωμα θα βαρεθούμε, γιατί θα περιμέναμε όλοι και θα καθόμασταν σε μια γωνιά και θα μας μιλούσαν με τις ώρες, δεν έγινε έτσι!!! Περπατήσαμε σε όλους τους χώρους τους και μάθαμε πολλά πράγματα για τα βότανα με παιχνίδια ομαδικά και στο τέλος κάναμε κι ένα φυτολόγιο. Αγοράσαμε πολλά σουβενίρ και προϊόντα για όλη την οικογένεια, φτιάξαμε και δικά μας σαπούνια με ειδικά αρώματα από βότανα και αποχαιρετήσαμε το μέρος με ευχάριστες αναμνήσεις!

Μαίρη, Κοϊνάκη, Τουρλωτή, Γ' τάξη

Η θεατρική μας παράσταση
βασισμένη σε μυθιστόρημα της Άστριντ Λίντγκρεν:
«Η κόρη του ληστή»

Φέτος το Γυμνάσιό μας παρουσίασε για 5^η συνεχή χρονιά και με μεγάλη επιτυχία θεατρική παράσταση που περιφέραμε σε όλα τα χωριά της περιοχής μας. Το φετινό μας έργο προέρχονταν από τη Σουηδία και ονομαζόταν «Η κόρη του ληστή». Τη διασκευή και τη μετάφραση (από τα γερμανικά) έκανε η φιλόλογός μας, Μαρία Μετζογιαννάκη, που είχε και τη γενική εποπτεία. Κρατήσαμε τον κορμό της ιστορίας, αλλά αλλάξαμε τα ονόματα και σημεία του κειμένου, για να είναι στη δική μας γλώσσα και τη δική μας κουλτούρα. Η ιστορία μας λαμβάνει χώρα σε ένα δάσος, όπου έχουν το λημέρι τους δυο αντίπαλες συμμορίες: του Μητσάρα και του Παυλάρα. Όταν κάποτε τα παιδιά τους περνάνε μια περιπέτεια στο δάσος, δένονται με αδερφική φιλία και στο τέλος αναγκάζουν τις δύο συμμορίες να συμφιλιωθούν.

Φέτος είχαμε -για άλλη μια φορά- μεγάλη συμμετοχή παιδιών! Όλοι ήμασταν αγχωμένοι στην αρχή των παραστάσεων, αλλά κατά τη διάρκεια της περιοδείας μας, το ξεπεράσαμε και βάλουμε τα δυνατά μας. Όλος ο κόσμος μας λάτρεψε, αφού μας ξέρουν πια και ανυπομονούν από κάθε χωριό, κάθε χρόνο, να δουν την παράστασή μας. Έτσι και φέτος ήρθε πολύς κόσμος και μαζέψαμε αρκετά χρήματα για τις ανάγκες του σχολείου μας και τις εκδρομές μας. Υπολογίζουμε ότι μας είδαν 300-350 συγχωριανοί μας, μικροί και μεγάλοι. Φέτος σημειώσαμε μεγαλύτερη επιτυχία από τις προηγούμενες χρονιές και είμαστε πολύ περήφανοι γι' αυτό, αλλά και γιατί καταφέραμε να διασκεδάσουμε τους θεατές μας!

Τάνια Ρούσεβα, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη

Η συμμορία του Μητσάρα

Η οικογένεια

Μητσάρας (Γιάννης Μανουσάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη)

Μήτσαινα (Τάνια Ρούσεβα, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη): Αυτή τη χρονιά, η οποία είναι και η τελευταία μου στο γυμνάσιο -δυστυχώς-, έπαιζα τη Μήτσαινα, τη γυναίκα του Μητσάρα, του αρχιληστή και μάνα της Μαρίας. Μάλιστα στην αρχή προοριζόμουν για άλλο ρόλο, τον οποίο είχα κιόλας μάθει, αλλά μετά τα Χριστούγεννα αναγκαστικά 'κατέληξα' σε Μήτσαινα, αφού εγκατέλειψε την ομάδα για προσωπικούς λόγους η συμμαθήτριά μου που είχε το ρόλο. Γι' αυτό το λόγο αρχικά δεν ήμουν πολύ αισιόδοξη και δεν είχα τόσο πολλή αυτοπεποίθηση. Όμως με την εμπειρία μου από τις άλλες χρονιές και με την υποστήριξη της ομάδας, όλοι μαζί τα καταφέραμε. Για το ρόλο μου έπρεπε να φαίνομαι -και καλά- τσαμπουκάς, μια και ήμουν η γυναίκα του αρχηγού, που τη φοβούνται όλοι -και ο αρχηγός!- όμως κατά βάθος είναι μια πολύ στοργική μάνα. Είμαι ήρεμο άτομο και αυτό δεν ταίριαζε στον χαρακτήρα μου, όμως κατάφερα και ταυτίστηκα με τη Μήτσαινα και τελικά είχε πολλή πλάκα. Σε μερικές παραστάσεις μπερδεύα και τα λόγια μου. Αλλά το κάλυπτα και δε φαινότανε -πάλι καλά!

Γενικά είμαι πολύ στεναχωρημένη που τελειώσαμε. Είναι απίστευτο το συναίσθημα να δουλεύεις τόσο καιρό με δυσκολίες, με τα ίδια άτομα και στο τέλος να βγαίνει τόσο καλό αποτέλεσμα. Λες όλα άξιζαν τον κόπο! Και ξαφνικά όλα τελειώνουν! Και τι δεν θα 'δινά να ξαναζήσω αυτό το άγχος της παράστασης. Θα μου λείψουνε όλα πάρα πολύ!

Μαρία, κόρη του Μητσάρα (Σπυριδούλα Δημητρίου, Τουρλωτή, Α' τάξη): Στο θεατρικό έπαιξα τη Μαρία ...την κόρη του ληστή! Μου άρεσε αρκετά ο ρόλος μου, παρόλο που υπήρχαν και δυσκολίες, γιατί τα λόγια μου ήταν πολλά και με δυσκολία κατάφερα να τα μάθω. Σε όλα τα χωριά όπου πήγαμε όλοι οι άνθρωποι έβλεπαν το θεατρικό με χαρά. Ένιωθα πολύ ωραία ειδικότερα, όταν χειροκροτούσαν. Τότε έπαιρνα περισσότερο θάρρος, γιατί ήξερα ότι τους αρέσαμε. Βέβαια υπήρχαν και στιγμές που κάναμε γκάφες, όπως στη Λάστρο στην τελευταία σκηνή, που θα 'πρεπε να είναι συγκινητική, αλλά εμάς μας πιάσανε τα γέλια, γιατί παρά λίγο να πέσουμε, γιατί δεν ήταν καλοστυλωμένο το παγκάκι και γιατί ο Μητσάρας έριξε το δέντρο που είχαμε στα σκηνικά. Τότε δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε από τα γέλια, αλλά ο κόσμος μας συγχώρησε και μας χειροκρότησε παρ' όλ' αυτά. Επίσης πολλά γέλια ρίξαμε και στις πρόβες! Εγώ πιο πολύ θάρρος πήρα στην τελευταία παράσταση στην Τουρλωτή, γιατί ήξερα τους ανθρώπους εκεί και ήταν οι πιο πολλοί από τα άλλα χωριά. Γενικά πήγαμε καλά, αλλά θα μπορούσαμε και καλύτερα σε κάποια χωριά. Ξέρω ότι αυτή η εμπειρία θα μου λείπει στα σίγουρα. Όταν τελειώσαμε ήμουν χαρούμενη, γιατί μου έφυγε ένα βάρος από πάνω μου, αλλά ήμουν και λυπημένη, γιατί ένιωθα ότι όλα τέλειωσαν τόσο γρήγορα. Θέλω να ευχαριστήσω πολύ όλους όσους μας παρακολούθησαν.

Η οικογένεια του Μητσάρα και δεξιά όλη η συμμορία του

Οι κλέφτες του Μητσάρα

Γερο-Καράφλας και live λύρα (Ιβάν Ιβάνοβ, Τουρλωτή, Γ' τάξη): Στην αρχή της σχολικής χρονιάς μας

διάβασε η κυρία το έργο, για να πάρουμε μια ιδέα. Μετά μας μοίρασε τους ρόλους κι εγώ απ' την αρχή διάλεξα το ρόλο του γερο-Καράφλα και σανπιο παλιός, τον πήρα. Αρχίσαμε τις πρόβες ως τις αρχές Απριλίου και μετά αρχίσανε οι παραστάσεις. Εγώ στην αρχή αγχώθηκα πάρα πολύ, όμως μετά ξεπήρα κι έλεγα που και που και δικά μου λόγια, για να φαίνεται πιο αστείο. Εγώ διάλεξα τον ρόλο αυτό, επειδή ήταν πιο αστείος. Το πρόβλημα ήταν μόνο ότι ήμουν πολύ ψηλός, ενώ ο γερο-Καράφλας έπρεπε να είναι ένα μικρό ζαρωμένο ανθρωπάκι. Έτσι έπρεπε να σκύβω συνεχώς! Τελικά πιστεύω πως έπαιξα ωραία και ότι ήμουνα αστείος. Αυτό τουλάχιστον μου λένε οι φίλοι μου, εγώ πάντως το ευχαριστήθηκα πολύ, επειδή ήταν και η τελευταία μου παράσταση στο

Γυμνάσιο Τουρλωτής -δυστυχώς! Η εμπειρία ήταν κάτι το αξέχαστο και βέβαια θα ήθελα να ξαναπαίξω! Μάλιστα πιο πολύ χάρηκα, γιατί στο τέλος κάθε παράστασης ερχόταν κυρίως οι γριες και μου έλεγαν «Μπράβο, παιδί μου, τον έκανες το γέρο τέλεια!». Και μάλιστα με αγκαλιάζανε και με φιλούσανε. Μπορεί να με πειράζανε μετά τα παιδιά γι' αυτό, αλλά εγώ χάρηκα που μου δίνανε συγχαρητήρια!

Κλέφτης1 (Γιώργος Ζαχαράκης, Σφάκα, Α' τάξη): Ο ρόλος μου μού άρεσε πάρα πολύ. Έπρεπε να ενσαρκώσω τον κλέφτη. Αυτό είχε τα καλά του και τα κακά του. Στα πρώτα ότι ο ρόλος ήταν μικρός και είχε λίγα λόγια κι αυτό

μου αρέσει, γιατί δεν είμαι άξιος να μαθαίνω πολλά. Επίσης ο ρόλος μου ήταν αστείος. Στα κακά τώρα ότι ο ρόλος ήταν υπερβολικά αστείος και στην αρχή ντρεπόμουν πολύ, αλλά μετά συνήθισα. Επίσης ευτυχώς δεν ξέχασα τα λόγια μου ούτε μια φορά.

Κλέφτης 2 και Iίve κιθάρα (Μάριος Κουρουπάκης, Μόχλος, Α' τάξη): Εγώ και η παρέα μου μόλις ακούσαμε το έργο, αποφασίσαμε να πάρουμε μέρος και να παίξουμε όλοι μαζί τους κλέφτες. Αν και οι ρόλοι μας ήταν μικροί, μπορώ να πω ότι εμείς το απολαύσαμε πιο πολύ από τους άλλους. Η εμπειρία που είχαμε ήταν πολύ ενδιαφέρουσα -αγχωτική βέβαια ιδιαίτερα στην πρώτη και στη δεύτερη παράσταση- και το θέατρο με έφερε πιο κοντά με ανθρώπους που νόμιζα ότι αντιπαθούσα. Πολλά παιδιά που έπαιζαν μπορούν να προχωρήσουν σε πιο μεγάλους κι ενδιαφέροντες ρόλους.

Κλέφτης 3 (Γιάννης Λαμπράκης, Μόχλος, Α' τάξη): Εγώ ήμουν κλέφτης του Μητσάρα, αλλά και σε κάποια σκηνή έκανα και το φάντασμα. Η πιο αστεία σκηνή του έργου ήταν όταν εμείς οι τρεις κλέφτες κάναμε 'στριπτίζ' κι εκεί γελούσε ο περισσότερος κόσμος. Παρ' όλα αυτά του χρόνου δεν θέλω να ξαναπαίξω, γιατί μου φάνηκε πολύ δύσκολο να πηγαίνουμε κάθε Σάββατο και Κυριακή βράδυ στα χωριά για παραστάσεις.

Η αντίπαλη συμμορία του Παυλάρα

Παυλάρας (Αλέξης Μανουσάκης, Έξω Μουλιανά, Γ' τάξη): Έπαιξα το ρόλο του Παυλάρα, του αρχηγού της αντίπαλης συμμορίας και ακόμα ήμουν ο πατέρας του Πέτρου. Εμένα μου άρεσε ο ρόλος μου και, αν και δυσκολεύτηκα λίγο με τα λόγια -σε ένα χωριό μάλιστα τα ξέχασα, αλλά ο κόσμος γέλασε και με ενθάρρυνε και δε με πείραξε πολύ-, όμως νομίζω πως τα κατάφερα αρκετά καλά. Ήταν μια ωραία εμπειρία κι αν μπορούσα θα ξαναέπαιζα του χρόνου.

Πέτρος, γιος του Παυλάρα (Γιώργος Καπνάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη): Εγώ στο θέατρο έπαιξα τον Πέτρο, το ένα από τα δύο παιδιά των συμμοριών και το πιο ...λογικό. Ο ρόλος μου δεν ήταν πολύ δύσκολος, εννοώντας ότι δεν είχα να αλλάζω κοστούμια και τέτοια, όμως έπρεπε να κάνω πολλά: διάφορες κινήσεις, να μπαίνω σε κάποιες σκηνές δυναμικά φωνάζοντας και να φέρομαι έξυπνα. Ο Πέτρος είναι ένα λογικό και εφευρετικό παιδί, δεν είναι νευρικός και δε θυμώνει εύκολα (σαν τη Μαρία) και σαν ρόλος μου άρεσε πολύ. Τέλος πάντων το θέατρο -ήταν η πρώτη μου φορά- ήταν μια καλή εμπειρία. Όταν βλέπαμε τον κόσμο να γελάει και να χειροκροτεί, μας εμπύχωνε πολύ και δε βλέπαμε την ώρα να ανεβούμε πάλι στο θεατρικό σανίδι. Αυτά είχα να σας πω!

Κλέφτης Παυλάρα, ξωτικό και κακανθρωπισμένος (Ανδρονίκη Μαστοράκη, Μόχλος, Α' τάξη): Εμένα το θέατρο μου άρεσε πολύ. Είχα τρεις ρόλους (!) και είχα συνεργάτη σε αυτούς τη Στεφανία, που είμαστε φίλες και κολλητές. Οι ρόλοι μου, μου άρεσαν όλοι και πολύ: σαν κακανθρωπισμένος έπρεπε να είμαι τρομακτική, τα ξωτικά ήταν πολύ -μα πάρα πολύ αστεία-, ενώ ο κλέφτης ήταν κανονικός ..άνθρωπος! Όταν αρχίσαμε είχα πολύ άγχος -δεν περιγράφεται-, αλλά μετά ένιωσα μια ανακούφιση, σα να μου έφυγε ένα μεγάλο βάρος. Βοήθησε πολύ και το ότι έτρεχα συνεχώς για να αλλάξω ρούχα και δεν είχα καιρό να σκεφτώ. Μετά συνήθισα και προσαρμόστηκα πιο πολύ στο κλίμα. Στο τέλος ένιωσα περηφάνια με τα καλά λόγια που μου λέγανε όλοι τους. Το πιο μεγάλο 'χτύπημα' ήταν στην τελευταία παράσταση στην Τουρλωτή, που είχε πολύ κόσμο, γνωστούς και φίλους, και γι' αυτό αγχώθηκα. Το θέατρο θα μου λείπει, θα μου λείψουν και οι φωνές κι οι γκανιές της Μετζό. Μετζό, ξαναβάλε με στη θέατρο και του χρόνου και φώναζε όσο θες!

Κλέφτης Παυλάρα, ξωτικό, κακανθρωπισμένος και Λάμια (Στεφανία Ιορδάνοβα, Τουρλωτή, Α' τάξη): Ενώ φέτος στην πρώτη μου φορά στο θεατρικό έπαιξα 4 ρόλους! Πιο πολύ μου άρεσε τελικά της Λάμιας (Σκύλας), γιατί ήταν δύσκολος, έπρεπε να κάνω συγκεκριμένες κινήσεις, αλλά και γιατί πολλά παιδιά του σχολείου στην αρχή με κοροΐδευαν, γι' αυτό η κυρία άλλαξε το όνομα και αντί για Σκύλα, το έκανε Λάμια. Όμως εγώ έτσι κι αλλιώς δεν τους έπαιρνα πολύ στα σοβαρά! Στην αρχή είχα πολλές δυσκολίες, αλλά ας είναι καλά η κυρία μας που μας έκανε πολλές πρόβες και είχαμε ένα καλό αποτέλεσμα. Αυτό το έργο μιλάει για ένα κορίτσι που ανακαλύπτει ότι κατάγεται από οικογένεια κλεφτών. Εγώ που παίζω τη Λάμια, ένα ας πούμε μυθικό πρόσωπο, που προσπαθεί να βγάλει τη Μαρία από την παγίδα που έπεσε, να τη φάει. Το ντύσιμο μου είναι τρομακτικό, γιατί φοράω μια μάσκα, αλλά είναι και αστείο ταυτόχρονα. Ακόμα έπρεπε να αλλάζω και να βάζω κι άλλα κοστούμια: σαν

κακανθρωπισμένος φορούσα άλλη μάσκα και μαύρα ρούχα, σαν ζωτικό ανοιχτόχρωμα ρούχα με περούκες και πολλά λουλούδια και σαν κλέφτης φορούσα το ...τσουβάλι μου. Αντιμετώπισα πολλά προβλήματα με την αλλαγή των ρούχων και πολλές φορές δεν προλάβαινα, αν και είχα και βοηθό. Εκτός από τα ρούχα έπρεπε σε κάθε ρόλο να αλλάζουμε και φωνές! Στις πρόβες πάντως είχα πολλά προβλήματα, αλλά στις παραστάσεις στα χωριά βγάλαμε τον καλύτερο εαυτό μας! Ελπίζω να ξαναπαίξω και του χρόνου!

Στεφανία Ιορδάνοβα, Τουρλωτή, Α' τάξη

Η συμμορία του Παυλάρα

Τα θύματα των δυο συμμοριών

Επίθεση των ληστών στο δάσος

Φέτος το θεατρικό που ανεβάσαμε με εντυπωσίασε πάρα πολύ!! Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: η Μετζό που διοργανώνει τα θεατρικά μας εδώ και πέντε χρόνια, φέτος μας είπε ότι για κάθε ρόλο που έγραφε σκεφτόταν κι ένα παιδί. Όταν λοιπόν διαβάσαμε το έργο, πιάνει τα παιδιά και μας λέει ποιο ακριβώς ρόλο είχε σκεφτεί ότι πήγαινε στον καθένα. Ήρθε λοιπόν κι η σειρά μου κι εγώ πίστευα ότι θα με έβαζε να παίξω τη Μαρία, την κόρη του ληστή, αλλά αυτή μου είπε ότι ο καλύτερος ρόλος θα ήταν η κυρία ...'Οπερέτα', η αλλιώς η Κοκκώνα του κυρίου 'Θησαυρούλη', όπως αποκαλούμασταν στο έργο, θεωρώντας ότι θα μου πήγαινε, γιατί κάπως έτσι ήμουνα κι εγώ. Μου είπε μάλιστα ότι είναι ένας από τους πιο κωμικούς ρόλους στο έργο κι ότι μπορώ να τον παίξω άνετα, γιατί θα μου βγει αυθόρμητα. Εγώ απογοητεύτηκα λίγο, γιατί μου είχε καρφωθεί ότι με θεωρούσε -η κυρία- λίγο 'ψωνάρα', όπως είναι και η ηρωίδα που ενσαρκώνω. Όμως όταν προχωρούσαν οι πρόβες και ειδικά στις παραστάσεις, που ο κόσμος γελούσε και με χειροκροτούσε, ειλικρινά λάτρεψα τον ρόλο και δεν θα τον άλλαζα με τίποτα! Στην πρώτη μας παράσταση είχα φοβερό άγχος, όπως όλοι μας, όμως ανεβαίνοντας πάνω στη σκηνή το άγχος εξαφανίστηκε και το ευχαριστιόμουν τόσο που θα θελα να παίξω περισσότερο κι όχι μόνο σε μία σκηνή. Όλες οι παραστάσεις ήταν καλές, όμως το φινάλε στην Τουρλωτή ήταν η πιο επιτυχημένη από όλες!! Μετά το τέλος κι αυτής της παράστασης ήμουν έτοιμη να κλάψω, γιατί συνειδητοποίησα ότι δεν θα ξαναπαίξω!! Τόσο που έλεγα στη Μετζό να συνεχίσουμε τις παραστάσεις και να παίξουμε και κάπου αλλού! Όσο για την ομάδα μας ήταν υπέροχη, όλοι ήμασταν ενωμένοι και δίναμε υποστήριξη και θάρρος ο ένας στον άλλο. Ήταν μια φοβερή εμπειρία!

Μαίρη Κοϊνάκη, Τουρλωτή, Γ' τάξη

Στο θέατρο του σχολείου μας ενσάρκωσα το ρόλο του κυρίου 'Θησαυρούλη', ενός πλουσίου κυρίου, που επιχειρεί μαζί με την κυρία του και με ένα χωρικό για οδηγό να διασχίσει το δάσος των ληστών. Ο ρόλος μου δεν ήταν δύσκολος, γιατί έπαιζα σε μία σκηνή μόνο και φορούσα μόνο ένα κοστούμι, οπότε δε χρειάστηκε να βάλω κάτι παραπάνω, αντιθέτως έπρεπε να ...βγάλω, αφού οι ληστές μας ...γδύσανε! Πρέπει να πω ότι περίμενα πως και πώς να έρθω στο Γυμνάσιο και να είμαι μέλος της θεατρικής ομάδας, είναι ωραίο να ξέρεις ότι ανήκεις κάπου και έχεις 'συναδέλφους' να σε βοηθάνε. Και τέλος εγώ αυτόν τον ρόλο τον αγάπησα και θα μου μείνει αξέχαστος, γιατί ήταν ο πρώτος μου στο γυμνάσιο!

Κωνσταντίνα Καψάλη, Τουρλωτή, Α" τάξη

Στο θέατρο εγώ έπαιζα το ρόλο του χωρικού! Ήταν ένας αστείος κι ευχάριστος ρόλος. Στην αρχή νόμιζα ότι τα πιο πολλά παιδιά του Δημοτικού ειδικά θα με κορόιδευαν, μα τελικά ήταν όλα μια χαρά, γιατί άμα ανέβεις πάνω στη

σκηνή τα ξεχνάς όλα και το μόνο που σκέπτεσαι είναι να παίζεις καλά. Το καλύτερο μέρος που παίξαμε για μένα ήταν η Μυρσίνη, γιατί οι άνθρωποι εκεί φαινόταν να το ευχαριστιόταν με την καρδιά τους: χειροκροτούσαν, γελούσαν και υπήρχε μια ωραία ατμόσφαιρα. Η εμπειρία αυτή ήταν τέλεια, όπως και το συναίσθημα που είχες επάνω στη σκηνή. Θα ήθελα να παίξω και του χρόνου. Να πούμε κι ένα ευχαριστώ στην αγαπητή κυρία Μετσογιαννάκη και στον κύριο Καλένη, τον διευθυντή μας. **Χριστίνα Μετσογιαννάκη-Γιοστ, Σφάκα, Α' τάξη**

Η γιορτή της συμφιλίωσης στο τέλος από την παράσταση στη Ξάμπρικα της Μυρσίνης. Παρών στη σκηνή όλος ο θίασος 14 παιδιά συνολικά από τα 23 όλου του σχολείου.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΣΟΔΑ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΑΜΕ ΕΠΙΣΗΣ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ 'ΦΟΥΡΝΟΥ' ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΜΑΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΟΥ!!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων του Δημοτικού Σχολείου και Νηπιαγωγείου Σφάκας, η Διευθύντρια του Δημοτικού Σχολείου, κυρία Συντυχάκη Δέσποινα, η Προϊσταμένη του Νηπιαγωγείου, κυρία Γόννη Πελαγία, οι μαθητές του σχολείου μας **ευχαριστούν θερμά την κυρία Μαρία Στρατήγη**, σύζυγο του εκλιπόντος Ιωάννη Κυριακάκη που πρόσφερε το ποσό των 655€ στο Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων, υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του συζύγου της. Συλλυπούμαστε την οικογένεια του εκλιπόντος και τους ευχόμαστε να είναι καλά να τον θυμούνται.

4/θέσιο Δημοτικό Σχολείο και Νηπιαγωγείο Σφάκας

Το Γυμνάσιο Τουρλωτής ευχαριστεί θερμά τον **Κώστα Δημητρίου**, που μας προσφέρει τη βοήθειά του αφιλοκερδώς σε ό,τι πρόβλημα σχετικό με την ειδικότητά του παρουσιαστεί στο σχολείο μας. Επίσης τη φίλη του σχολείου και της εφημερίδας μας, **Τερέζα Χάουρντ**, από το **Ώστιν του Τέξας** που μας έδωσε 50€ συνδρομή (!) για να λαμβάνει ηλεκτρονικά την εφημερίδα μας, την οποία εξάλλου διαβάζει ανελλιπώς τα τελευταία χρόνια.

Στο τεύχος αυτό εργάστηκαν εκτός απ' τα παιδιά:

Επιμέλεια κειμένων Γυμνασίου - Σελιδοποίηση: Μαρία Μετσογιαννάκη, φιλόλογος.

Υπεύθυνη μαθητικών κοινοτήτων : Γ' τάξη Γυμνασίου Τουρλωτής

Ενημέρωση ιστοσελίδας : Σάββας Καλένης Σχέδιο τίτλου : Σολιδάκης Βασίλης